

2. neděle postní rok A (2026)

1. čtení – Gn 12,1-4a

Povolání Abraháma, praotce Božího lidu.

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Abrámovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Požehnám těm, kdo ti budou žehnat, a prokleji ty, kdo tě budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země.“ Abrám se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin.

Mezizpěv – Žl 33,4-5.18-19.20+22

Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.

Hospodinovo slovo je správné,
spolehlivé je celé jeho dílo.
Miluje spravedlnost a právo,
země je plná Hospodinovy milosti.

Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí,
nad těmi, kdo doufají v jeho milost,
aby jejich duše vyrval ze smrti,
aby jim život zachoval za hladu.

Naše duše vyhlíží Hospodina,
on sám je naše pomoc a štít.
Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství,
jak doufáme v tebe.

2. čtení – 2 Tim 1,8b-10

Bůh nás volá a osvěcuje.

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás spasil a povolal (svým) svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš spasitel Kristus Ježíš. On zlomil (moc) smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangeliu.

Zpěv před evangeliem

V zářivém oblaku bylo slyšet Otcův hlas: To je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!

Evangelium – Mt 17,1-9

Ježíšova tvář zazářila jako slunce.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle – ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle – z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouvejte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

Homilie

Drazí bratři a sestry,

má smysl být věřícím člověkem? Má smysl brát víru vážně, modlit se, chodit do kostela, snažit se žít podle evangelia? **Odpověď zní: ano. Ale s jednou důležitou podmínkou – musí jít o víru pravou, zdravou, živou.**

Protože existuje víra pravdivá, ale také víra pokřivená. A dokonce i víra jen předstíraná.

Tou předstíranou se dnes zabývat nechci – to je situace, kdy si člověk jen hraje na věřícího, něco předstírá, něco hraje. Mnohem důležitější a zároveň nebezpečnější je jiná možnost: že člověk věří upřímně, poctivě, opravdu se snaží – a přesto je jeho víra nějak deformovaná, nezralá, zatížená strachem, tlakem nebo falešným obrazem Boha.

Je to podobné jako s láskou. Nestačí říct: „Miluji tě.“ I láska může být nezdravá – majetnická, žárlivá, dusící. Navenek vypadá silně, ale místo svobody přináší sevření. A taková láska nakonec ničí.

Stejně tak nestačí jen „věřit“. **Dá se věřit i špatně.** Písmo říká, že i démoni věří – a třesou se. To znamená, že samotná existence víry ještě neznamená, že je všechno v pořádku.

Kde se může víra pokazit?

Například v obrazu Boha. Můžeme si vytvořit představu Boha, která nemá nic společného s evangeliem. Boha přísného účetního, který jen čeká na naši chybu. Boha obchodníka, kterého si můžeme koupit modlitbami a oběťmi.

A pak se modlitba stává měnou. Růženec jako platidlo. Půst jako investice. Dobré skutky jako úplatek. **Jenže takový Bůh není Otec Ježíše Krista.**

Jinou deformací je jednostrannost. Někdo nevynechá jedinou mši, ale doma vládne tvrdostí a strachem. Jiný naopak říká: „Hlavní je být dobrý člověk,“ a úplně rezignuje na modlitbu a vztah s Bohem. V obou případech něco chybí.

Nikdy nebudeme mít víru dokonalou. **Ale měli bychom ji zkoumat, očišťovat, narovnávat.** A k tomu může pomoci jednoduchý klíč.

Zeptej se sám sebe: Co cítím, když myslím na svou víru?

Je to tíha? Povinnost? Řetězy? Strach? Nuda? Pocit, že na mě něco doléhá zvenčí, že musím, že se to ode mě čeká?

Nebo je to síla? Svoboda? Světlo v temnotě? Vnitřní přitažlivost? Něco, co mě pozvedá?

Shrnu to ještě jednou otázkou: **Prožíváš víru jako vláčení kamenů v batohu – nebo jako křídla na ramenou?**

To je zásadní otázka.

Protože **pravá víra dává křídla**. Ne že by rušila náročnost života. Ne že by odstraňovala kříž. Ale dává vnitřní svobodu. Dává smysl. Dává světlo.

Pokud je pro někoho víra jen útlakem, nesmyslem a břemenem, pak je třeba říct poctivě: taková víra nemá cenu. Taková víra nikomu neprospívá. Ani člověku, ani jeho okolí, ani církvi. V takové víře není Boží sláva.

Ale evangelium nás zve dál.

Dnes vystupujeme s Ježíšem na horu proměnění. Učedníci tam neprošli dalším teologickým kurzem. Nezískali novou poučku. Oni něco zakusili. Uviděli Kristovu slávu. Uslyšeli hlas Otce. Byli vtaženi do zkušenosti.

A to je klíčové: víra se rodí ze setkání.

Nejen z poučení, ne jen z tradice, ne jen z povinnosti. Rodí se ze zkušenosti, že Bůh je skutečný. Že mě slyší. Že ke mně mluví. Že se mě dotýká.

Každý z nás potřebuje svou „horu proměnění“. Nemusí to být skutečná hora. Může to být ticho kostela, chvíle v přírodě, exercicie, těžká životní situace, chvíle bolesti nebo radosti. Místo není podstatné. Podstatné je setkání.

Kdo jednou opravdu zakusí, že je Bohem milován, ten na to nezapomene. Protože od té chvíle má křídla.

Bratři a sestry, zhodnoťme svou víru. Nebojme se být k sobě upřímní. A pokud zjistíme, že je naše víra zatížená, pokřivená nebo unavená, nerezignujme.

Hledejme. Prosme o zkušenost. O živé setkání.

Bůh nás zve na horu proměnění. Ne proto, aby nám přidal další povinnost, ale aby nám dal světlo a křídla. Amen.